

Το Τσίρκο

(Από τη συλλογή «Οι Προφήτες Με Τα Λυπημένα Μάτια»)

Είχε πια ξημερώσει για τα καλά και ο κεντρικός δρόμος της επαρχιακής πόλης, άρχισε σιγά-σιγά να ζωντανεύει. Η χορωδία του δήμου, είχε στηθεί ήδη στην ειδική εξέδρα της πλατείας και περίμενε τον μαέστρο για να ξεκινήσει να τραγουδάει διάφορα παραδοσιακά τραγούδια όπως κάθε χρόνο, για την τοπική γιορτή της πόλης. Το σουβλατζίδικο της γειτονιάς, άνοιξε κι αυτό όπως όλα τα άλλα μαγαζιά να προετοιμαστεί για το πανηγύρι και μια γυναικεία φωνή ακούστηκε να λέει:

«Θα βάλω και μία τεράστια γιρλάντα που θα το αγκαλιάζει ολόκληρο. Θα το στολίσω και θα το κάνω κουκλί».

«Τι έγινε; -ρώτησε ο διπλανός καταστηματάρχης- Πρωί-πρωί ανοίξαμε σήμερα; Καλημέρα».

«Καλημέρα, καλημέρα... ε να... τι να γίνει... ήρθα να στολίσω το μαγαζί λόγω της ημέρας και ο γιος μου θα φροντίσει για τα κρεατικά. Αγόρι μου θα πας στην αγορά για τα κρέατα;».

«Ναι ρε μάνα. Θα πάω. Καφέ πίνω. Περίμενε».

Σιγά-σιγά, πέρασε η ώρα, μεσημέριασε και καθώς ο σουβλατζής είχε από ώρα γυρίσει από την αγορά, μια γαλοπούλα μπήκε στο σουβλατζίδικο με βαρύ κουρασμένο βήμα.

«Δύο σουβλάκια με διπλή πίτα και μία μπύρα παρακαλώ».

Ο σουβλατζής έμεινε άφωνος. Πρώτη φορά στη ζωή του έβλεπε γαλοπούλα να μιλάει.

«Τι κοιτάς ρε φίλε; Κουνήσου... Είπα δύο σουβλάκια με διπλή πίτα και μία μπύρα. Σου φαίνεται περίεργο;».

«Εεεε... ναι... δηλαδή όχι... αλλά...».

«Έλα ρε φίλε... μην αργείς και έχω ψοφήσει από την πείνα...».

«Ναι... αμέσως... αλλά να... ξέρεις... δεν έχω ξαναδεί γαλοπούλα να μιλάει και όσο να 'ναι...».

«Ναι δίκιο έχεις και σε καταλαβαίνω, αλλά κάνε γρήγορα γιατί σου είπα. Έχω ψοφήσει από την πείνα...».

«Ναι αμέσως... εεε... Έχετε βγει βόλτα;».

«Όχι μωρέ... τι βόλτα; Μεσημεριάτικα βόλτα; Μπορεί να βγω για έναν περίπατο το απόγευμα».

«Και... πώς από τη... γειτονιά μας;».

«Ε να... δουλεύω δίπλα εδώ στην οικοδομή και σχόλασα μόλις τώρα. Γι αυτό σου είπα πεινάω... έχω κουραστεί κι όλας... όλη μέρα στη σκαλωσιά ήμουνα σήμερα».

«Ναι... καταλαβαίνω... σκαλωσιά ε; Α... να... ορίστε και η μπύρα και τα σουβλάκια... είναι έτοιμα. Καλή όρεξη».

Η γαλοπούλα έφαγε τα σουβλάκια, ήπια τη μπύρα, πλήρωσε, έφυγε, αλλά εξακολούθησε να πηγαίνει

κάθε μεσημέρι την ώρα που σχόλαγε από την οικοδομή να τρώει στο σουβλατζίδικο και ο σουβλατζής είχε πλέον συνηθίσει και δεν του φαινόταν περίεργο που η γαλοπούλα μιλούσε. Ένα βράδυ, μπήκε μέσα στο σουβλατζίδικο ένας τύπος.

«Καλησπέρα. Για φτιάξε κάτι για φαγητό σε παρακαλώ. Έχεις τίποτα καλό;».

«Βεβαίως. Ότι θέλετε έχω. Σουβλάκια, μπιφτέκια, μπιριζόλες... τι θέλετε;».

«Φτιάξε μου μία μπιριζόλα και μέχρι να ετοιμαστεί, φέρε και καμιά μπύρα να πίνω».

«Είσαστε καινούργιος εδώ στη γειτονιά; Δεν σας έχω ξαναδεί».

«Ναι ναι... καινούργιος. Να... βλέπεις εκείνο το ξενοδοχείο; Εκεί μένω».

«Στο ξενοδοχείο; Μπράβο... Να υποθέσω λοιπόν ότι αφού μένετε στο ξενοδοχείο, είσαστε περαστικός από την πόλη μας».

«Ναι σωστά υποθέτεις. Είμαι ο διευθυντής του τσίρκου που ήρθε χθες εδώ στην πόλη».

«Α μάλιστα... καλωσορίσατε λοιπόν».

«Σ' ευχαριστώ νεαρέ μου».

Οι μέρες περνούσαν, το τσίρκο έδινε τις καθημερινές του παραστάσεις, η γαλοπούλα εξακολουθούσε να είναι τακτικός μεσημεριανός πελάτης του μαγαζιού όπως και ο τύπος, μόνο που αυτός ήταν βραδινός πελάτης. Έτσι λοιπόν, ένα βράδυ...

«Να σου πω...» είπε ο τύπος στον σουβλατζή.

«Παρακαλώ... σας ακούω...».

«Θυμάσαι που σου είπα ότι είμαι ο διευθυντής του τσίρκου ε;».

«Ε βέβαια και το θυμάμαι. Αλήθεια πώς πάει το τσίρκο;».

«Έχουμε πρόβλημα ρε παιδί μου. Γι αυτό σε θέλω».

«Τι πρόβλημα;».

«Κοίταξε... το τσίρκο δεν πάει καλά. Δεν κόβουμε εισιτήρια. Χρειάζεται κάποια ανανέωση».

«Και τι μπορώ να κάνω εγώ ένας σουβλατζής;».

«Ε να... λέω... επειδή μπαινοβγαίνει εδώ κόσμος, μήπως έχει πάρει το μάτι σου τίποτα περίεργο...».

«Δεν καταλαβαίνω...».

«Λέω ρε παιδί μου... Τίποτα περίεργο που θα μπορούσαμε ίσως να το παρουσιάσουμε στο τσίρκο σαν ένα καινούργιο νούμερο. Έτσι για ανανέωση...».

«Μπααα... Τι να πάρει το μάτι μου εμένα; Αφού όλη μέρα πάνω από την ψησταριά είμαι... -είπε ο σουβλατζής που όμως ξαφνικά, θυμήθηκε τη γαλοπούλα που μιλάει- Αμάν!!!».

«Τι έπαθες; Κάηκες;».

«Όχι κύριε διευθυντά. Κάτι θυμήθηκα».

«Τι πράγμα;».

«Να... αυτό... για την ανανέωση...».

«Για λέγε...».

«Έχω μια γαλοπούλα εδώ...».

«Τι να την κάνω τη γαλοπούλα; Εξ άλλου, τα Χριστούγεννα έχουν περάσει».

«Δεν καταλάβατε...».

«Ε πες ντε...».

«Μιλάει!».

«Ποιος μιλάει;».

«Η γαλοπούλα!».

«Μιλάει η γαλοπούλα;».

«Ναι!».

«Δεν είμαστε καλά».

«Μωρέ είμαστε και παραείμαστε. Για ανανέωση δεν ψάχνετε;».

«Ναι!».

«Ε αυτό κι αν είναι ανανέωση. Μια γαλοπούλα που μιλάει».

«Έχεις δίκιο. Σωστά. Καταπληκτικό νούμερο θα είναι αυτό».

«Ε μα...».

«Και δεν μου λες... Πού θα το βρούμε αυτό το νούμερο; Εεεε.... Τη γαλοπούλα ήθελα να πω».

«Δε χρειάζεται να τη βρούμε εμείς. Θα μας βρει αυτή».

«Πώς είσαι τόσο σίγουρος;».

«Μα έρχεται κάθε μεσημέρι εδώ και τρώει σουβλάκια. Πίνει και μια μπύρα και φεύγει».

«Αααα.... Ωραία τότε. Να... πάρε την κάρτα μου... να της τη δώσεις και να της πεις να έρθει να με βρει επειγόντως».

Έτσι λοιπόν την άλλη μέρα το μεσημέρι που μπήκε η γαλοπούλα στο μαγαζί...

«Να σου πω ρε φίλε...» Είπε στη γαλοπούλα ο σουβλατζής.

«Τι να μου πεις;».

«Δεν κουράζεσαι στην οικοδομή;».

«Ε πώς! Δεν κουράζομαι; Κουράζομαι. Δεν με βλέπεις που έρχομαι κάθε μεσημέρι πτώμα;».

«Και δεν θέλεις να βγάλεις λεφτά πιο εύκολα και πιο πολλά;».

«Πώς σου ήρθε τώρα αυτό;».

«Ε να... ήρθε χθες από δω ο διευθυντής του τσίρκου

που έχουμε στην πόλη και μου είπε να πας να τον δεις να μιλήσετε. Να πάρει και την κάρτα του».

«Ο διευθυντής του τσίρκου;».

«Ναι. Σε θέλει για δουλειά».

«Εμένα; Για δουλειά εμένα ο διευθυντής του τσίρκου;».

«Ναι ρε...».

«Και δε μου λες... το τσίρκο είναι αυτό που έχει μέσα ακροβάτες και κλόουν;».

«Ναι».

«Που έχει μέσα νάνους, λιοντάρια, ελέφαντες και τίγρεις;».

«Ναι ρε».

«Αυτό με τις μεγάλες στρογγυλές τέντες λέμε έτσι;».

«Ναι αυτό».

«Που είναι από πανί ε;».

«Ναι ρε συ. Από πανί είναι».

«Έκι εμένα τι με θέλει; Εγώ σοβατζής είμαι».

Γιώργος Μπιλικάς